

Chương 23

Chuyện Phải Đến Thì Sớm Muộn Gì Cũng Sẽ Đến

Sinh nhật của Chu Tuấn Hải là cuối tháng tư, năm nay rơi vào ngày thường và chúng tôi đã sớm bàn bạc xong kế hoạch của buổi tối.

Tôi lặng lẽ chuẩn bị một món quà, là một khối hình lập phương bằng bạch kim, bên trên có hoa văn hình chữ S, đơn giản mà trang nhã, xỏ qua một sợi dây da màu đen tinh tế, có thể đeo lên cổ. Chiếc vòng này hợp với màu da của anh, nhất định sẽ rất đẹp.

Tôi cố gắng giải quyết hết đồng công việc trong ngày, tránh để buổi tối phải tăng ca ngoài ý muốn, vì vậy cả buổi sáng khá bận rộn.

Trương Đình đã chính thức nghỉ sinh, hai ngày tới là sinh rồi, văn phòng phải tuyển thực tập sinh để ứng phó với đồng công việc của cô ấy. Cô thực tập sinh mới đến mặc dù không có kinh nghiệm nhưng lại thông minh lanh lợi, khả năng lĩnh hội tốt, học hỏi rất nhanh... Nhìn chung chúng tôi không vì việc Trương Đình nghỉ sinh mà lúng túng trong công việc.

Hôm nay, ở văn phòng chỉ có tôi và cô bé thực tập sinh. Sau bữa trưa là thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, chúng tôi ngồi nói chuyện phiếm trong phòng hội nghị đối diện với văn phòng, nghe cô ấy kể những chuyện thú vị ở trường học, thỉnh thoảng thấy buồn cười tôi lại chen vào một, hai câu, giống như đang ôn lại những kỷ niệm trong những năm tháng còn đi học.

Khi điện thoại đổ chuông, tôi có chút luyến tiếc không nỡ rời đi, và cũng không ngờ được rằng người gọi điện đến lại là Ôn Tịnh. Tôi bỗng cảm thấy căng thẳng.

“Chị đoán xem em đang ở đâu?” Ôn Tịnh cười hi hi, hỏi.

“Em... Không phải em đã về rồi đấy chứ?” Nghe giọng nói của cô ấy, có lẽ kẻ ngốc cũng có thể đoán ra.

“Chính xác!” Cô ấy cười vui vẻ. “Hôm nay là sinh nhật của A Hải nên em quyết tâm về một chuyến.”

Tôi cười khỏ, tâm trạng vốn rất tốt bỗng như một làn khói tan biến mất.

Ôn Tịnh không hề hay biết, vẫn vui vẻ nói tiếp: “Em đã đặt chỗ ở Thảm Ký rồi, buổi tối chúng ta tụ tập nhé!”

“Em đã nói với A Hải chưa?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Em chưa. Người đầu tiên em nghĩ đến là chị mà.” Nói xong, cô ấy lại cất tiếng cười trong trẻo.

Tôi bỗng hạ quyết tâm, nói: “Được, buổi tối, chị nhất định sẽ đến.”

Ôn Tịnh hớn hờ nói: “Vậy cứ như thế đi, để em gọi điện cho A Hải.”

Tôi cứ cầm điện thoại mà ngẩn người, cô bé thực tập sinh mang đến cho tôi một cốc cà phê, khéo léo nói: “Chị Tần, chị uống cốc cà phê để lấy lại tinh thần đi ạ!”

Tôi cười, nói: “Cảm ơn em!”

Tôi lén đưa tay lên sờ mặt, lẽ nào trông tôi chẳng có chút tinh thần rõ thế sao?

Không lâu sau, Chung Tuấn Hải gọi điện đến cho tôi. “Em có đi không?” Anh hỏi.

“Đi chứ!” Tôi đáp ngắn gọn.

“... Được, tan làm anh đợi em.” Anh dừng lại trong giây lát rồi nói nhanh.

Trong lòng chúng tôi đều hiểu rõ, chỉ là không ai nói ra mà thôi, rằng chuyện phải đến thì sớm muộn gì cũng sẽ đến, mãi trốn tránh không phải là giải pháp.

Cả buổi chiều chỉ có cô bé thực tập sinh bận rộn chuẩn bị tài liệu, in ấn, sắp xếp, thỉnh thoảng lại đến hỏi tôi cái này cái kia. Còn tôi ngồi nhìn máy tính mà lòng không yên, trong đầu là muôn vàn những suy nghĩ rằng khi gặp mặt thì phải chào hỏi nhau như thế nào, sau đó làm thế nào để có cơ hội nói ra sự thật, phải nói như thế nào, tôi còn không ngại ngần mà tập thử mấy lần, nhưng ngẫm nghĩ lại vẫn thấy có sơ hở, lần nào cũng không được như ý.

Tôi cứ thấp thỏm như thế đến tận lúc tan làm.

Cô bé thực tập sinh làm việc tính công theo giờ nên về rất đúng giờ. Khi cô ấy đi rồi thì trong văn phòng chỉ còn lại một mình tôi. Máy photocopy cuối cùng cũng ngừng hoạt động, nơi này trở nên yên tĩnh lạ thường.

Tôi cứ ngồi trong yên lặng như thế, vừa đợi Chung Tuấn Hải vừa để tâm trạng trở lại bình thường, rồi tự an ủi bản thân, tình hình có lẽ cũng không quá bi thảm.

Chung Tuấn Hải có chuyện đột xuất nên về muộn một chút, đến khi xe của chúng tôi rời khỏi công xưởng thì trời đã nhập nhoạng tối.

Ôn Tịnh gọi mấy cuộc điện thoại đến giục, tôi nói rằng tôi đang đến cùng Chung Tuấn Hải thì cô ấy mới yên tâm.

Ngồi trong xe, Chung Tuấn Hải quay đầu nhìn tôi mỉm cười, hỏi: “Tâm trạng thế nào?”

“Em hơi căng thẳng.” Tôi thành thật trả lời.

Anh vỗ vỗ lên vai tôi, nói: “Thật chẳng giống em chút nào, thử tìm lại dũng khí hồi nhỏ đi trèo cây xem nào!”

Tôi chột phì cười.

Đó là một cây táo vừa cao vừa to, có rất nhiều táo chín, chúng tôi dùng một cây sào tre để chọc nhưng chẳng được bao nhiêu, cuối cùng tôi không tìm được nữa, mặc kệ bọn họ ngăn cản, khăng khăng trèo lên cây, rồi dương dương tự đắc vì hái được rất nhiều táo ném xuống, kết quả, đến khi phải leo xuống thì tôi lại vô cùng sợ hãi.

Tôi thở dài. “Nếu chuyện cũng đơn giản giống như hồi bé thì thật tốt.”

Chia nhau đồ thì đếm thật công bằng, nếu làm sai chuyện gì thì bị đánh vào mông... Tất cả đều rõ ràng, rành mạch.

Chung Tuấn Hải đưa tay ra xoa đầu tôi. “Em yên tâm, anh không có sức hấp dẫn lớn như thế đâu, đừng có coi anh như châu báu vậy chứ.”

Tôi chấp tay cầu khẩn: “Chỉ hy vọng như thế.”

Nhà hàng nơi Ôn Tịnh đặt chỗ không lớn nhưng lại rất lịch sự, tao nhã, nhạc nền nhẹ nhàng từ trên cao và từ các góc nhà truyền đến, là bản nhạc *Raindrops all your head* mà tôi rất thích, phần nào khiến cho tâm trạng đang căng thẳng của tôi được thả lỏng.

Nhân viên lễ tân dẫn chúng tôi đi vào một phòng đặt, khoảnh khắc cánh cửa mở ra, cả tôi và Chung Tuấn Hải đều ngơ ngẩn cả người.

Trong phòng, ngoài Ôn Tịnh còn có bố mẹ của Chung Tuấn Hải. Họ ngồi ở vị trí trang trọng nhất của bữa tiệc và đang nói chuyện vui vẻ cùng Ôn Tịnh, nhất là bố của Chung Tuấn Hải, ánh mắt ông nhìn Ôn Tịnh toát lên vẻ khen ngợi và thương yêu khiến tôi cảm thấy vô cùng lo sợ.

Cảnh tượng đang diễn ra trước mắt thực sự là tôi không ngờ tới, cho nên những câu nói đã thuộc nằm lòng trong khoảnh khắc bỗng không cánh mà bay, lúc này, trong đầu tôi chỉ là một khoảng trống rỗng.

“A, Tú Nghiên, hai người đến rồi à!” Ôn Tịnh vừa nhìn thấy chúng tôi liền vui vẻ chạy lại như một chú chim nhỏ, kéo tôi đến ngồi phía bên phải cô ấy, sau đó mới nhìn Chung Tuấn Hải vẫn đang đứng ở cửa, thản nhiên nói: “Tuấn Hải, anh cũng ngồi đi!”

Phía bên trái Ôn Tịnh có một ghế trống, đương nhiên là dành cho Chung Tuấn Hải.

Chung Tuấn Hải quét mắt nhìn tôi rồi đi sang phía bên kia của chiếc bàn, ngồi xuống bên cạnh mẹ anh, cách chỗ tôi ngồi khá xa.

Ôn Tịnh cũng không chú ý, khoe môi khê nhếch lên, trên gương mặt tràn ngập vẻ hân hoan.

Rất lâu rồi tôi không gặp bố mẹ của Chung Tuấn Hải, nên lúc này đương nhiên không tránh khỏi phải chào hỏi, hàn huyên vài câu.

Khi còn trẻ, bố của Chung Tuấn Hải là một người tính nóng như lửa, vậy mà lẫn lộn trong chốn quan trường bao nhiêu năm nay, vẻ mặt u ám trong ấn tượng của tôi nay đã bớt đi nhiều, lúc nào cũng để lộ ý cười hòa ái trên gương mặt.

Cô Uông thì chăm sóc bản thân rất tốt, trên gương mặt trắng nõn, xinh đẹp không có mấy nếp nhăn, trang điểm nhã nhặn, đoan trang, chỉ cần nhìn lướt qua cũng có thể thấy Chung Tuấn Hải rất giống mẹ anh. Bà giữ chức chủ tịch công đoàn của một xí nghiệp quốc doanh có quy mô lớn đã nhiều năm nên rất có khí chất của một nữ lãnh đạo, nụ cười âm áp luôn thường trực trên gương mặt, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén.

Ôn Tịnh nhanh chóng lấy từ trong chiếc túi cỡ lớn bằng vải buồm ra hai chiếc hộp được gói rất tinh tế đầu tiên là đưa cho tôi một chiếc hộp màu tím. “Cái này là quà em mua từ Thâm Quyển về cho chị.”

Tôi nhận lấy, nói cảm ơn rồi đặt sang một bên, không vội mở ra xem.

Ôn Tịnh lại lấy ra một chiếc hộp màu nâu, duỗi tay đưa cho Chung Tuấn Hải. “Đây là quà sinh nhật của anh.”

Chung Tuấn Hải đành đưa tay ra nhận lấy.

Cô Uông vui vẻ nói với anh: “Tiểu Tịnh là đứa hiểu chuyện nhất, ngay cả mẹ và bố con cũng có phần.”

Ôn Tịnh nở nụ cười ngọt ngào.

“Tú Nghiên, nghe Tiểu Tịnh nói cháu vẫn chưa tìm được đôi tượng?” Cô Uông đột nhiên như vô tình nhìn sang tôi, hỏi.

Cổ họng tôi như nghẹn lại, không nói gì được, chỉ nở một nụ cười nhàn nhạt thay câu trả lời, đây vốn là chuyện rất khó nói mà.

Ôn Tịnh lại cướp lời: “Bởi vì yêu cầu của chị Tú Nghiên cao quá đấy mà, cô Uông, nếu ở cơ quan cô có anh chàng nào giỏi giang xuất chúng thì cô hãy giới thiệu cho chị ấy nhé!”

Chung Tuấn Hải đột nhiên đứng dậy, rót trà vào từng chiếc tách màu trắng ở trên bàn, sau đó hỏi: “Có thể bảo người ta mang đồ ăn lên được rồi đúng không?”

Ánh mắt cô Uông liếc qua gương mặt anh, rồi cô chậm rãi nói: “Hôm nay Tiểu Tịnh là chủ tiệc, còn con là người được “chúc thọ”, con ngồi xuống đi, vội cái gì!” Sau đó cô quay sang nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt đó dường như có thể nhìn thấu mọi thứ trên đời, hay chỉ là... tôi đang chột dạ?

Các món ăn lần lượt được mang lên, chẳng mấy chốc đã đặt kín hơn nửa cái bàn.

Cô Uông vẫn chưa buông tha cho tôi, còn nói: “Tú Nghiên lớn hơn A Hải một tuổi, con gái... qua ba mươi tuổi thì không dễ tìm chồng đâu.”

Tôi còn đang không biết trả lời thế nào thì Chung Tuấn Hải đã cướp lời: “Mẹ, mẹ nói linh tinh cái gì vậy, đúng là bệnh nghề nghiệp.” Trong giọng nói đều là sự mát kiên nhẫn.

Chú Chung Cù cũng nói: “Thanh niên bây giờ không giống với chúng ta ngày trước, rất nhiều người hơn ba mươi tuổi vẫn chưa yêu đương, chưa kết hôn, quan niệm đã thay đổi rồi.”

Cô Uông đại khái cũng biết chủ đề mình vừa nói khá gay gắt, liền cười rộ lên. “Đúng vậy, Tiểu Tịnh và Tiểu Hải đến giờ cũng vẫn chưa kết hôn.”

Chú Chung Cù cười ha ha, ánh mắt nhìn sang con trai, nói tiếp một cách rất tự nhiên: “Tiểu Tịnh hiếm khi có thành ý như thế này, hôm nay còn bay từ Thâm Quyển về để chúc mừng sinh nhật con, có phải hai đứa các con cũng định ngày rồi không, đừng để bố mẹ phải bận tâm lo nghĩ nữa.”

Câu nói nửa đùa nửa thật này được thốt ra từ miệng của bố Chung Tuấn Hải mang theo một sức nặng nhất định, những người ngồi ở đây đột nhiên im lặng, dường như đang đợi lời phán quyết cho một chuyện đã dây dưa suốt bao nhiêu năm qua.

Trên gương mặt xinh đẹp của Ôn Tịnh là nụ cười điềm tĩnh, cô ấy không nhìn Chung Tuấn Hải, khẽ khàng bung tách trà lên uống một ngụm rồi đặt xuống, sau đó lại bung lên.

Tôi bỗng hiểu ra tâm ý của Ôn Tịnh, cô ấy bí mật mời bố mẹ Chung Tuấn Hải đến dự bữa tiệc sinh nhật của anh, thực ra cũng là để tìm cho bản thân một câu trả lời về đoạn tình cảm này, cô ấy không muốn kéo dài thêm nữa, nhưng để không quá lộ liễu và chính thức, trời xui đất khiến cô kéo cả tôi vào chuyện này, đúng là trớ trêu.

Tôi cúi thấp đầu, nhìn chùm đèn hoa lệ trên trần nhà được phản chiếu trong tách trà màu vàng nhạt, trái tim như bị siết chặt, tưởng chừng như chẳng thể buông lỏng.

Giọng nói của Chung Tuấn Hải cuối cùng cũng vang lên bên tai, trầm ổn và ôn hòa, giống như có một cơn sóng đánh vào trái tim tôi. “Xin lỗi, Ôn Tịnh... Anh không thể... Người anh yêu là Tú Nghiên.”

Câu nói cuối cùng thực giống như một bản tuyên án, chậm chậm rơi từ trên không trung xuống, sau đó hạ xuống trước mặt mọi người, không ai hài lòng, nhưng chỉ có một sự lựa chọn này.

Tôi như ngưng thở, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Tôi nghiêng đầu nhìn Ôn Tịnh, lúc này, người khiến tôi lo lắng nhất chính là cô ấy.

Ôn Tịnh hoàn toàn thờ ơ, không nhận ra trên gương mặt cô là vẻ buồn hay vui, dường như cô ấy đang tập trung suy nghĩ một vấn đề rất quan trọng.

Chú Chung Cù cố kìm nén sự tức giận, quát một tiếng: “Tuấn Hải, con...” Sau đó thì đột nhiên dừng lại.

Ôn Tịnh không tỏ thái độ, vì vậy mọi người đều không biết phải nói gì.

Trong không khí dường như có thứ gì đó đang nổ lộp bộp, sau đó lại bùng cháy phùng phùng, rất lâu sau, cuối cùng bao nhiêu bụi bặm cũng rơi xuống mặt đất.

Vẻ mặt Ôn Tịnh đột nhiên thay đổi, cô lên tiếng: “Cô Uông, chú Chung, cháu nghĩ cô chú đã hiểu lầm rồi, lần này cháu về thực ra là để nói cho cô chú biết... cháu đã có bạn trai ở Thâm Quyển rồi.”

Tôi bất ngờ nhìn thẳng vào Ôn Tịnh, trên gương mặt tịch mịch của cô ấy chợt hiện lên nụ cười bình tĩnh, còn ánh mắt cô ấy lại nhìn thẳng vào Chung Tuấn Hải, dưới ánh đèn màu vàng, đôi con ngươi sáng rõ càng giống như mặt hồ gợn sóng, làm lay động lòng người.

Lời nói của Ôn Tịnh khiến tất cả mọi người bị chấn động không thua gì câu trả lời của Chung Tuấn Hải. Ngay cả cô Uông là “lão tướng kinh qua trận mạc” bao nhiêu năm như vậy mà lúc này, trong mắt cũng tràn ngập sự kinh ngạc.

Chưa ai kịp suy nghĩ xem lời của Ôn Tịnh là thật hay là giả thì cô ấy đã lấy từ trên cái giá ở góc phòng một hộp bánh ga tô có thắt nơ rất đẹp, mang đến đặt lên bàn.

Cô ấy cúi người, tỉ mỉ tháo cái nơ, sau đó lại đưa tay lên vén mấy sợi tóc đang rủ xuống chiếc hộp phát phơ theo từng động tác của cô.

Chiếc nơ được thắt khá phức tạp, lại còn hơi chặt, Ôn Tịnh phải mất rất nhiều công sức để tháo nó.

Bốn cặp mắt nhìn chăm chăm từng động tác của cô ấy. Trong bầu không khí không được tự nhiên này, mọi người vô hình trung đều coi việc cởi dây là việc quan trọng nhất lúc này.

Cuối cùng, chiếc bánh ga tô cũng hiện ra trước mặt mọi người, tất cả dường như đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó, chỉ trong nháy mắt lại rơi vào căng thẳng.

Biểu hiện của Ôn Tịnh càng lúc càng nhẹ nhàng, khiến tôi nghi ngờ những lời cô ấy vừa nói đều là thật. Lúc cầm một tệp đĩa giấy, cô ấy thậm chí còn cười, rồi lẩm bẩm: “Vừa đẹp.”

Đang định cầm dao cắt bánh, cô ấy như chợt nghĩ ra điều gì đó, liền dừng tay. “A, còn chưa chúc mừng nữa!”

Thế là mọi người đều bưng tỉnh, cô Uông nhanh nhẹn giúp cắm nến. Hai mươi chín cây nến nhỏ được cắm trên chiếc bánh ga tô trông như một rừng cây.

Ôn Tịnh cười, nói: “A Hải, anh cũng lớn tuổi rồi, sớm biết sẽ phiền phức như thế này thì em đã nghe lời khuyên của nhân viên bán bánh ga tô, cứ lấy hai chữ số cho xong.”

Câu nói này tưởng chừng có thể hóa giải được bầu không khí căng thẳng, nhưng tôi có thể cảm nhận được một dòng thác chảy xiết trong bầu không khí ôn hòa này.

Chú Chung Cù lấy ra một chiếc bật lửa, bật lên châm nến, Ôn Tịnh lại đứng dậy đi tắt đèn, những tia sáng trong căn phòng bỗng trở nên mong manh, nhỏ bé, lấp lánh mơ hồ, giống như quay trở lại những ngày xưa bị mất điện.

Không ai nhắc đến chủ đề vừa rồi nữa, cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, trong lòng tôi không khỏi bội phục sự bình tĩnh, vững vàng của hai vị trưởng bối, nếu đổi lại là bố mẹ tôi thì có lẽ đã sớm tức giận đến phát điên rồi.

Ôn Tịnh cẩn thận bê chiếc bánh ga tô với đầy ánh nến đến trước mặt Chung Tuấn Hải, dịu dàng nói: “A Hải, đây là lần cuối cùng em tổ chức sinh nhật cho anh.”

Trong ánh nến chập chờn lay động, tôi mơ hồ nhìn thấy trong mắt cô ấy có ánh lệ, trong suốt, lóng lánh, trái tim bỗng như bị bóp nghẹt, tôi chỉ muốn tìm đường bỏ chạy.

Vẻ mặt Chung Tuấn Hải cũng có chút ngây ngốc, chỉ sững sờ nhìn Ôn Tịnh mà không nói nên lời.

“Nhắm mắt rồi ước đi!” Ôn Tịnh khẽ nói như ra lệnh.

Chung Tuấn Hải làm theo lời cô ấy, nhắm mắt rồi lại mở ra.

“Anh ước xong rồi à?” Ôn Tịnh mỉm cười, hỏi.

Anh gật đầu.

“Vây... thổi nến đi!” Ôn Tịnh nói.

Anh lại làm theo lời Ôn Tịnh, thổi nến. Hương nến nhẹ nhàng bay đi, hóa thành làn khói mỏng len lỏi vào mũi tôi.

Khi đèn trong phòng lại được bật lên, tôi cảm thấy có chút choáng váng, không khỏi nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, lại nhìn thấy Ôn Tịnh đã đứng dậy, đang thu dọn đồ đạc.

“Cô Uông, chú Chung, cháu phải đi rồi, mẹ cháu dặn phải về nhà sớm.”

“Tiểu Tịnh, cháu vẫn chưa ăn gì mà. Ngồi thêm một lát rồi đi được không?” Cô Uông không giấu được vẻ thất vọng, cô giữ Ôn Tịnh lại.

Ôn Tịnh cười, nói: “Dạ thôi ạ, cháu không đói, mọi người cứ ăn đi ạ, nếu cháu về muộn, mẹ cháu lại cần nhân.” Nghĩ một lát, cô ấy lại nói: “À, đúng rồi, ông chủ ở đây là bạn của bố cháu, có thể ghi nợ, mọi người muốn ăn gì thì cứ gọi, cháu sẽ thanh toán với chú ấy sau.”

Cô ấy chào tạm biệt với từng người một rồi đi ra phía cửa, từ đầu tới cuối không nhìn tôi dù chỉ một lần.

Đi đến cửa, Ôn Tịnh bất ngờ đùng một cái rất mạnh vào nhân viên phục vụ đang bê đồ ăn vào phòng, một ít nước canh đổ lên người cô ấy.

“Xin lỗi chị, để tôi lau giúp chị.” Nhân viên phục vụ hoảng hốt nói.

Ôn Tịnh không nói gì, chỉ vội vã lách người đi ra, giống như đang trốn tránh một thứ bệnh dịch nào đó.

Tôi như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, đứng bật dậy rồi đuổi theo ra ngoài.

“Ôn Tịnh!” Giọng tôi khàn khàn, hét lên phía sau cô ấy.

Cô ấy không hề dừng bước chân, càng đi càng nhanh. Tôi điên cuồng đuổi theo, có mấy lời tôi nhất định phải nói với cô ấy, không thể để cô ấy cứ lẳng lặng rời đi như thế này được.

Cuối cùng khi ra đến cửa lớn, tôi cũng đuổi kịp, cố kéo cô ấy lại. “Ôn Tịnh, em nghe chị giải thích đã, có được không?” Tôi giống như đang cầu xin.

Cuối cùng, Ôn Tịnh cũng quay lại nhìn tôi.

Tôi đứng ngây ngốc như trời trồng, trên gương mặt cô ấy nhạt nhòa nước mắt, trong ánh mắt chỉ có vẻ xa cách khó nói thành lời. Lòng tôi chùng xuống, như rơi vào một vực sâu không đáy, mở miệng mà chẳng biết phải nói gì.

Có tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, sau đó là tiếng thở dốc khe khẽ, không cần quay đầu tôi cũng biết người đó là Chung Tuấn Hải.

Ôn Tịnh không nhìn anh, chỉ chăm chú nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng. Cô ấy chờ đợi tôi trong chốc lát, sau đó bình tĩnh rút bàn tay đang bị tôi nắm chặt, quay người dứt khoát rời đi.

Lòng tôi lạnh như băng, muốn khóc mà không ra nước mắt.